

Sinh nhằm thế kỷ

Chương Đài Lê Văn Châm

Có phải chúng ta sinh nhằm thế kỷ
Mở mắt chào đời đã thấy chiến tranh
Mẹ à ơi! Canh trâu ru con ngủ
Đêm qua mau trong giấc điệp an lành

Tuổi thơ ngây trưởng thành theo chiến cuộc
Cha kêu hùng tiếp nối bước tiền nhân
Chống ngoại xâm một ngàn năm Bắc thuộc
Diệt bọn tham tàn sát hại lương dân
Vợ khóc chồng chít lên vành tang trắng,
Giặc Pháp tràn vào, nô lệ trăm năm
Túy ngoạ sa trường thây phơi chiến trận
Vì nước quên mình đại nghĩa diệt thân

Bê gậy xích xiềng, xua tan bóng tối,
Dựng lại cơ đồ nước Việt thân yêu
Cả ba niềm gồm thâu về một mối
Hạnh phúc đong đầy, cuộc sống phì nhiêu.
Nhưng bốn năm (1945) một “mùa Thu cách mạng”
Lãnh tụ họ Hồ, tên giả Chí Minh,
Một lũ đười ươi, hô hào lập đảng
Cộng sản hiện hình, đất nước điêu linh

Mãi tiếp nối những tháng năm lừa dối
“Mặt trận” ra đời “giải phóng miền Nam”
“Giết giết nữa” (Tố Hữu) bao người dân vô tội,
Lãng nhục, đọa đầy, bán rẻ lương tâm.

Quyết tiêu diệt loài vong nô gian ác
Lớp lớp trai hùng – thế hệ anh, tôi
Bỏ lại đằng sau công danh thành đạt
Từ giả gia đình, tạm biệt cuộc vui

Nhưng than ôi! đất trời làm giông bão
Hai một năm (1954-1975) lịch sử đã sang trang,
Nền Cộng Hòa phút chốc đành tan rã
Vận nước suy đồi, dân tộc làm than.

Người nằm xuống không mồ yên mả đẹp,
Không thân nhân hương khói khắp mọi miền,
Không tiền đưa, biết có ai thương tiếc?

Khi tổ quốc còn rên siết triền miên
Kẻ ở lại ôm buồn đau uất hận,
Thân xác mỗi mòn, tóc đã pha sương
Luôn đấu tranh, không đầu hàng số phận
Hiền trọn đời mình, chết cho quê hương

Chí tiến thủ song sức người hữu hạn
Lặng lẽ cúi đầu, khuất phục thời gian
Nợ núi sông chưa chu toàn bốn phận
Thôi cũng đành tạ tội với muôn dân.

Chúng ta lỡ sinh ra làm thế kỷ
Đừng trách trời, đừng oán ghét thế nhân
Hẹn kiếp sau vẫn làm dân nước Việt
Để ngắm giang sơn rực rỡ cờ vàng.